

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Tdo/57/2023
Identifikačné číslo spisu: 2116011054
Dátum vydania rozhodnutia: 08.11.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:2116011054.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Emila Klemaniča na neverejnom zasadnutí konanom 8. novembra 2023 v Bratislave v trestnej veci obvineného F. U., pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c), ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona, o dovolaní obvineného F. U. podanom proti rozsudku Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 3To/64/2022, z 23. mája 2023 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného F. U. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 7Tk/1/2016, z 29. októbra 2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 3To/64/2022, z 23. mája 2023 bol obvinený F. U. uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c), ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona na skutkovom základe, že obvinení v samostatnom konaní M. E., M. N., odsúdený Ing. Z. C. a ďalšie doposiaľ nestotožnené osoby, aj v mieste trvalého bydliska M. N. v obci H., po spoločnej dohode a rozdelení úloh zjednali obvineného v samostatnom konaní Z. N. a obvineného F. U. na jeseň roku 2012 na vykonanie prepravy tak, že na pokyn doposiaľ nestotožnenej osoby Ing. Z. C. spoločne s M. E.Š. oslovili M. N., aby vybavil šoféra na vykonanie podvodnej kamiónovej prepravy, a tento oslovil Z. N. s tým, že tohto dopredu inštruoval, ako má postupovať, pričom zabezpečil od neho jeho fotografie na vyhotovenie falošného občianskeho preukazu a tieto odovzdal M. E. a Ing. Z. C. a následne zabezpečil presun Z. N. do mesta E. na parkovisko pre R., kde ich čakali M. E. spolu s Ing. Z. C., ktorí Z. N. zabezpečili falošný občiansky preukaz s jeho fotografiami na meno B. N., č. K. XXX XXX a následne Z. N. na prvej čerpacej stanici za hraničným prechodom E. v smere do Maďarskej republiky naložil druhého vodiča - obvineného F. U., ktorý bol vopred inštruovaný o priebehu podvodnej kamiónovej prepravy s tým, že pred miestom nakládky vystúpi z kamióna, nakoľko falošné osobné doklady mal vyhotovené iba Z. N., o čom mal obvinený F. U. vedomosť, a následne Z. N. pod falošnou identitou ako vodič spoločnosti SLINK, s. r. o., IČO: 44917996, dňa 5. októbra 2012 predložil pri nakládke tovaru falošný občiansky preukaz na meno B. N. v spoločnosti Aurubis Bulgaria AD so sídlom v meste Pirdop, Bulharsko, kde

nechal naložiť na kamión e. č. M. a prives e. č. M. dodávku tovaru pre spoločnosť JMB STEEL, s. r. o. - medené katódy v hodnote 144.972,36 € za účelom prepravy na miesto vykládky na adresu D. Q., Z. č. X, S. XXX XX, Slovenská republika, avšak už v čase naloženia Z. N. a obvinený F. U. vedeli, že tovar nedoručia na určenú vykládku a tento premiestnili na neznáme miesto, čím obvinený F. U. objednávateľovi prepravy - spoločnosti JMB STEEL, s. r. o., so sídlom Zámocké námestie 42, Frýdek-Místek, Česká republika, spôsobil škodu vo výške 144.972,36 €.

Za to (v konečnom dôsledku) odvolací súd uložil obvinenému F. U. podľa § 221 ods. 4 Trestného zákona s prihladnutím na § 36 písm. j) Trestného zákona a § 38 ods. 3, § 39 ods. 1 Trestného zákona s prihladnutím na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b), ods. 4 Trestného zákona obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia.

Proti rozsudku Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 3To/64/2022, z 23. mája 2023 podal obvinený F. U. dovolanie s poukazom na dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Trestného poriadku. Obvinený k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku argumentoval v podstate nasledovne.

„Voči rozsudku Okresného súdu Trnava, sp. zn. 7Tk/I/2016, z 29. októbra 2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnava, sp. zn. 3To/64/2022, z 23. mája 2023, podávam v zákonnej lehote dovolanie prostredníctvom svojho obhajcu v nasledovnom rozsahu: Som toho názoru, že v trestnom konaní, ktoré sa voči mne viedlo, bol porušený Trestný poriadok a trestné konania vrátane rozsudku nie sú v súlade s Trestným zákonom a Trestným poriadkom v dôsledku čoho tu vidím dôvod dovolania uvedený v ust. § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a síce, že bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu, § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a síce, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Obvinený poukázal na to, že je spolupracujúci svedkom vo veciach vedených NAKA Západ, sp. zn. ČVS:PPZ-386/NKA-ZA2-2019 a sp. zn. ČVS:PPZ-207/NKA-západ2-2022, pričom uviedol: „Krajský súd vo svojom odôvodnení nesprávne uvádza, že tieto trestné stíhania s touto vecou nesúvisia, týkajú sa inej veci, pretože práve naopak, trestná vec, sp. zn. ČVS:PPZ-207/NKA-západ2-2022, vyšetrovateľ p. K.G., vedená na NAKA Západ, je práve rovnakou trestnou vecou, kde sa jedná o rovnaký skutok, pričom táto sa vedie práve voči organizátorom tohto skutku, kde výraznou mierou mojou svedeckou výpoveďou prispievam k odhaleniu tejto trestnej činnosti (v tejto veci mám pridelený ako svedok špecifický status, nakoľko vypovedám voči vplyvným osobám v okolí mesta E. a E., ktoré sú dodnes na slobode, a to najmä B. C. a S. F., a v tom čase sa pohybovali v mojom okolí) a takisto opisujem, prečo som doposiaľ nikdy nemohol vypovedať, keďže moje trestné oznámenie, ktoré som podal v čase spáchania skutkov záhadne zmizlo, bol som vystavený psychickému nátlaku príslušníkov polície a fyzickému nátlaku osôb, ktoré s ňou boli v úzkom kontakte a podieľali sa na páchaní trestnej činnosti, pričom tieto skutočnosti sú podrobne opísané a sú predmetom trestného konania v druhej vyššie uvedenej trestnej veci pod dozorom Úradu špeciálne prokuratúry - prokurátor Mgr. Martin Tamaškovič, z toho časť vyčlenená do spisu, sp. zn. ČVS:PPZ-386/NKA-ZA2-2019, vyšetrovateľ mjr. Ing. Z. Č.. Z uvedeného jasne vyplýva, že som mohol vo veci vypovedať až potom, ako došlo k personálnym zmenám v polícii, nakoľko dovedy som bol iba obeťou ich systému a nijako som sa nemohol brániť. Vyššie popísané trestné konanie vedené na NAKA Západ, teda priamo súvisí s týmto mojim skutkom, za ktorý som odsúdený, kde tieto osoby sú v obžalobe a v rozsudku označované ako „ďalšie doposiaľ nestotožnené osoby“. Pritom z hore uvedených konaní vyplýva, že tieto majú priamy vplyv na skutok, za ktorý som bol odsúdený, pričom zároveň modifikujú a upresňujú moju účasť na ňom a zároveň dotvárajú okolnosti, za ktorých a ako sa tento skutok stal. Uvedené skutočnosti majú vplyv na rozsah dokazovania v tejto trestnej veci a keďže sa jedná o nové dôkazy, ktoré sú k dispozícii až po rozsudku prvostupňového súdu, som toho názoru, že uvedenú vec by bolo potrebné vrátiť na Okresný súd Trnava na doplnenie dokazovania, aby bolo zrejmé, akým spôsobom som sa na tomto skutku skutočne podieľal a za akých okolností.

Na základe uvedených skutočností sme požiadali krajský súd v rámci odvolacieho konania o doplnenie dokazovania, pričom Krajský súd v Trnave v rámci verejného zasadnutia 23. mája 2023 prečítal listinné

dôkazy, ktoré som v rámci odvolacieho konania predložil, vrátane mojich návrhov na doplnenie dokazovania, následne verejné zasadnutie prerušil kvôli porade senátu a po návrate do pojednávacej miestnosti predseda senátu oznámil, že udeľuje slovo na konečné návrhy. Žiadnym spôsobom sa senát nevyjadril k mojim návrhom na doplnenie dokazovania a žiadnym spôsobom o nich nerozhodol. Senát krajského súdu nesprávne uviedol skutočnosti, ktoré sa udiali na verejnom zasadnutí dňa 23. mája 2023, nakoľko chronológia návrhov a oboznamovania bola odlišná od znenia zápisnice, na základe čoho môj obhajca žiadal o jej opravu, ktorá bola sčasti odstránená, avšak nie úplne zodpovedala stavu, ako sa pojednávanie vyvíjalo, pričom taktiež je nesprávne uvedené v zápisnici na str. 3, že malo byť vyhlásené uznesenie „dokazovanie sa vyhlasuje za skončené“, pretože takýto postup by nemal racionálny zmysel, keďže môj obhajca rozsiahlo osobne predniesol návrh na doplnenie dokazovania, kde popísal dôvody, z akých to navrhujeme a s čím tieto dôkazy súvisia, následne súd sa spýtal strán konania, či majú ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania a keď ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania neboli, prerušil konanie, aby sa senát poradil o doplnení návrhov na doplnenie dokazovania, ktoré rozsiahlo predniesol a popísal môj obhajca v spojitosti s našimi písomne podanými návrhmi na doplnenie dokazovania. Takže senát krajského súdu nemal prečo vyhlásiť uznesenie o tom, že dokazovanie sa vyhlasuje za skončené pred prerušením verejného zasadnutia, keďže v rámci prerušenia sa senát mal o týchto návrhoch poradiť a z iného dôvodu nemal senát prečo prerušovať verejné zasadnutie. Ako som už uviedol, po našom návrate do pojednávacej miestnosti senát vôbec nerozhodol o našich návrhoch na doplnenie dokazovania, tieto zostali nepovšimnuté a predseda senátu iba udelil slovo na konečné návrhy. Týmto postupom senát porušil moje právo na obhajobu a na spravodlivý súdny proces. Som toho názoru, že krajský súd ako súd odvolací, bol povinný skúmať všetky okolnosti spáchania trestného činu, vrátane mojich osobných pomerov ako osoby páchatel'a, pretože všetky skutočnosti a nové dôkazy, na ktoré som poukazoval, sú z obdobia až po rozhodnutí Okresného súdu Trnava, a teda sa jedná o nové dôkazy.

Záverom som toho názoru, že je tu zákonný dôvod v zmysle ust. § 371 ods. 1 písm. c) a i) Trestného poriadku, aby Najvyšší súd SR konštatoval, že postupom Krajského súdu v Trnave a Okresného súdu Trnava bol z hore uvedených dôvodov porušený zákon v neprospech mojej osoby a napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Trnave a Okresného súdu Trnava zrušil".

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený neuviedol nič, a to doslova.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor nasledovne.

„Odsúdený v dovolaní uvádza dva dovolacie dôvody, a to podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Trestného poriadku. Poukázal pritom na svoj nepriaznivý zdravotný stav a existenciu viacerých udalostí a skutočností majúcich zásadný vplyv na posudzovanie skutku, skutkovej vety, účasti jednotlivých osôb a zmenu jeho osobných pomerov ako páchatel'a. Ďalej poukázal na podania jeho obhajcu z 12. apríla 2023 a 17. mája 2023, v ktorých popísal svoju spoluprácu v iných trestných veciach a žiadal o doplnenie dokazovania vyžiadaním správ od vyšetrovateľov k preukázaniu ďalších poľahčujúcich okolností. Odvolací súd v tejto súvislosti nesprávne uviedol, že tieto trestné stíhania nesúvisia s aktuálne prejednávanej trestnou vecou. Práve naopak trestná vec ČVS: PPZ-207/NKA-ZA2-2022 je rovnakou trestnou vecou vedenou proti organizátorom skutku, kde odsúdený prispieva k odhaleniu tejto trestnej činnosti. O týchto veciach nemohol skôr vypovedať z dôvodov podrobne popísaných vo veci ČVS: PPZ-386/NKA-ZA2-2019. Opísané konanie priamo súvisí so skutkom odsúdeného, kde sa jedná o osoby označované v obžalobe a rozsudku ako „ďalšie doposiaľ nestotožnené osoby“. Označené skutočnosti majú vplyv na rozsah dokazovania v tejto trestnej veci, a preto by bolo potrebné vec vrátiť okresnému súdu na doplnenie dokazovania, aby bolo zrejmé, akým spôsobom a za akých okolností sa na skutku podieľal. K týmto návrhom sa senát odvolacieho súdu nevyjadril a nerozhodol o nich, ale po krátkom prerušení verejného zasadnutia len dal slovo na konečné návrhy. Senát nesprávne uviedol skutočnosti, ktoré sa udiali na verejnom zasadnutí dňa 23. mája 2023, chronológia návrhov a oboznamovania bola odlišná od znenia zápisnice, na základe čoho obhajca žiadal o jej opravu, ktorá bola sčasti odstránená, avšak nie úplne zodpovedala stavu, ako sa pojednávanie vyvíjalo, pričom taktiež je nesprávne uvedené v zápisnici na str. 3, že malo byť vyhlásené uznesenie „dokazovanie sa vyhlasuje za skončené“, pretože takýto postup by nemal racionálny zmysel, keďže obhajca rozsiahlo osobne predniesol návrh na doplnenie dokazovania, následne súd sa spýtal strán konania, či majú ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania, a keď ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania neboli, prerušil konanie, aby sa senát poradil

o doplnení návrhov na doplnenie dokazovania, ktoré rozsiahlo predniesol a popísal obhajca v spojitosti s písomne podanými návrhmi na doplnenie dokazovania. Takže senát krajského súdu nemal prečo vyhlásiť uznesenie o skončení dokazovania pred prerušením verejného zasadnutia, keďže v rámci prerušenia sa senát mal o týchto návrhoch poradiť a z iného dôvodu nemal senát prečo prerušovať verejné zasadnutie. Po návrate do pojednávacej miestnosti senát vôbec nerozhodol o návrhoch na doplnenie dokazovania, tieto zostali nepovšimnuté a predseda senátu iba udelil slovo na konečné návrhy. Týmto spôsobom bolo porušené právo odsúdeného na obhajobu a na spravodlivý súdny proces. Odsúdený je toho názoru, že odvolací súd bol povinný skúmať všetky okolnosti spáchania trestného činu, vrátane osobných pomerov odsúdeného ako osoby páchatela, pretože všetky skutočnosti a nové dôkazy, na ktoré poukazoval, sú z obdobia až po rozhodnutí Okresného súdu Trnava, a teda sa jedná o nové dôkazy.

Odsúdený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku vzhliada v podstate v nevyhovení jeho návrhu na doplnenie dokazovania, ktorým čím mienil dosiahnuť preukázanie ďalších poľahčujúcich okolností, a to vyžiadanim správ od policajtov realizujúcich iné trestné veci, kde má napomáhať v objasňovaní v trestnej činnosti. Odvolací súd však tieto návrhy neprehliadol, ale náležite a podrobne v odôvodnení svojho rozsudku odôvodnil, prečo návrhom na doplnenie dokazovania nevyhovel, pričom na tieto závery je potrebné poukázať a stotožniť sa s nimi. Odvolací súd o. i. výstižne poukázal na postoj odsúdeného v priebehu trestného stíhania ako aj na to, že odsúdený po celý čas popieral, že by mal vedomosť o organizátoroch skutku, pričom týchto mal možnosť usvedčovať aj v dovtedajšom priebehu konania. Je pritom neprehliadnuteľné, že odsúdený sám spochybňoval svoju vinu na žalovanom skutku, a preto sa jeho snaha o dosiahnutie poľahčujúcej okolnosti z titulu objasňovania trestnej činnosti dostáva do príkeho rozporu s jeho postojom k vlastnej trestnej činnosti, v dôsledku čoho je ďalšie zohľadnenie jeho prípadnej spolupráce v iných trestných konaniach a ďalšie zmiernenie trestu bezpredmetné (odhliadnuc od toho, že už napadnutým rozsudkom mu bol uložený mimoriadne znížený trest pod dolnou hranicou trestnej sadzby). Skutočnosť, že organizátori, ktorých má usvedčovať v iných konaniach, sú prípadne zhodní s organizátormi skutku v aktuálne prejednávanej veci (osoby označené v rozsudku ako „doposiaľ nestotožnené osoby“), nemá vplyv na správnosť záveru odvolacieho súdu, že sa jedná o iné skutky, pretože totožnosť osôb páchatelov nemožno stotožňovať s totožnosťou skutku. Navrhované doplnenie dokazovanie prednesené až v odvolacom štádiu konania preto bolo nadbytočné, nevhodné, a tento návrh odvolací súd vecne správne a s náležitým odôvodnením odmietol. Vzhľadom na túto procesnú situáciu v žiadnom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu práva na obhajobu, a už vôbec nie zásadným spôsobom. Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku totiž možno chápať ako vytvorenie podmienok na plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého práva na obhajobu. Právo na obhajobu garantované čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 50 ods. 3 ústavy sa premietlo do viacerých ustanovení Trestného poriadku, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva na obhajobu obvineného v rôznych štádiách trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví v postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov Trestného poriadku ako ani vlastné hodnotenie dôkazov (R 7/2011, R 14/2015). Pokiaľ ide o namietaný obsah zápisnice, resp. chronológiu priebehu verejného zasadnutia, prípadná nesprávnosť obsahu zápisnice, ak by sa aj preukázala, taktiež nemôže predstavovať porušenie práva na obhajobu. V zmysle judikatúry totiž platí, že ak v odvolacom konaní strana navrhla vykonať dôkaz a odvolací súd, konajúc na verejnom zasadnutí, jej nemieni vyhovieť, nie je potrebné, aby návrh formálne odmietol, ale z hľadiska zachovania práv obhajoby je podstatné, či sa odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia s návrhom, resp. dôkaznou situáciou vo vzťahu k návrhom dotknutej okolnosti vysporiadal; k takému vysporiadaniu môže dôjsť aj konkrétnym odkazom na odôvodnenie napadnutého rozsudku, s jeho prípadným doplnením (R 43/2018). Nakoľko teda odvolací súd ani nebol povinný v zápisnici formálne odmietnuť návrh na doplnenie dokazovania a navyše odmietnutie dokazovania náležité odôvodnil aj v písomnom vyhotovení uznesenia, je nepodstatné, či k formálnemu odmietnutiu došlo pred alebo po prerušení verejného zasadnutia.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku bol taktiež uplatnený nedôvodne. Tento dôvod síce odsúdený označil, avšak ďalej nešpecifikoval, v čom by malo spočívať jeho naplnenie,

pričom ani z ostatného odôvodnenia dovolania nevyplývajú také argumentačné tvrdenia, ktoré by materiálne pod tento dovolací dôvod bolo možné podriaďiť. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhujem, aby dovolací súd rozhodol o podanom dovolaní na neverejnom zasadnutí tak, že dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietne, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku".

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na podanie dovolania [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a dospel k záveru, že dovolanie obvineného nie je dôvodné.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu.

Právo na obhajobu tak, ako je zakotvené v článku 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, v článku 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd i v článku 6 ods. 3 písm. b), písm. c), písm. d) Dohovoru a v neposlednom rade v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku treba chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov, činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, keďže zabezpečuje aj rovnosť zbraní medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom na druhej strane. Zmyslom tohto práva je zaručiť ochranu zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa konanie vedie, pretože aj bezchybné rešpektovanie práva na obhajobu, je dôležitým predpokladom vydania zákonného a spravodlivého rozhodnutia. Tento dovolací dôvod možno úspešne uplatňovať len vtedy, ak právo na obhajobu bolo porušené zásadným spôsobom.

Zásada „práva na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistení pravdy. Právo na obhajobu možno vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany a ochranou práv obvineného.

Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Vo vzťahu k námietkam obvineného, ním podradených pod písm. c) § 371 ods. 1 Trestného poriadku, najvyšší súd uvádza, že tieto smerujú proti nerozhodnutiu krajského súdu o návrhoch na doplnenie dokazovania, resp. nedostatočnému vysporiadaniu sa s návrhmi na doplnenie dokazovania, pričom predložené návrhy môžu „mať zásadný vplyv na posúdenie osoby obvineného v rámci rozhodovania o treste ..." (pozn. ide o citáciu z návrhu na doplnenie dokazovania).

K tomu najvyšší súd uvádza.

Právu obvineného spočívajúceho v možnosti navrhovať dôkazy zodpovedá paralelne existujúca povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť, alebo ho odmietnuť (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku), prípadne rozhodnúť o tom, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 274 ods. 1 Trestného poriadku - primerane pozri R 116/2014).

Nie je možné úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku preto, že sa návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo. Za porušenie práva na obhajobu v zmysle tohto dovolacieho dôvodu nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov. Ak by záver súdu urobený v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok a nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Pre posúdenie možnosti aplikácie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je v tom - ktorom prípade dôležité zistenie, že sa konkrétny súd predloženým návrhom na doplnenie dokazovania zaoberal, avšak sa mu rozhodol z určitých dôvodov nevyhovieť. Treba si uvedomiť, že súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhlí a nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku, § 2 ods. 10 Trestného poriadku, § 2 ods. 11 Trestného poriadku) a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro“ (§ 240 ods. 3 druhá veta Trestného poriadku), alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie (§ 240 ods. 4 tretia veta Trestného poriadku).

Zároveň ale platí, že rozhodnutie súdu o odmietnutí návrhov na doplnenie dokazovania môže za istých okolností predstavovať porušenie práva na obhajobu - § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Stane sa tak vtedy, ak súd nevysvetlí - neodôvodní v uznesení o odmietnutí návrhov na doplnenie dokazovania podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku (ktoré uznesenie sa len vyhlási a zaznamená do zápisnice o hlavnom pojednávaní alebo verejnom zasadnutí a písomne nevyhotovuje), resp. minimálne v odsudzujúcom rozsudku v zmysle § 168 ods. 1 druhá veta Trestného poriadku zrozumiteľným, úplným a presvedčivým spôsobom nadbytočnosť a nepotrebnosť doplnenia dokazovania a zároveň existujú ďalšie skutočnosti naznačujúce, že celé konanie bolo vedené neobjektívne a zjavne nerešpektovalo pravidlá spravodlivého procesu.

Pre konanie pred odvolacím súdom platí (a tu je daná odpoveď dovolateľovi, prečo krajský súd nerozhodol o návrhoch na doplnenie dokazovania), že tento nemusí o návrhu na doplnenie dokazovania formálne rozhodnúť uznesením podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku, pretože „ustanovenia o dokazovaní na hlavnom pojednávaní sa podľa § 295 ods. 2 Trestného poriadku na verejné zasadnutie použijú len vtedy, ak sa na verejnom zasadnutí vykonávajú dôkazy (o čom rozhodne súd, v odvolacom konaní odvolací súd) - nepoužijú sa pritom priamo, ale „primerane“. „Z hľadiska zachovania práv obhajoby (čomu zodpovedá dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku) je podstatné, či sa odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia s návrhom, resp. dôkaznou situáciou vo vzťahu k návrhom dotknutej okolnosti vysporiadal, k takému vysporiadaniu môže dôjsť aj konkrétnym odkazom na odôvodnenie napadnutého rozsudku, s jeho prípadným doplnením (R 43/2018).

Nevykonanie (arbitrárne), pre spravodlivé rozhodnutie známeho a dôležitého, významného či rozhodného dôkazu súdom, môže však byť dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, pretože posúdenie rozsahu (ne)vykonaných dôkazov je otázkou skutkovou a nie právnou. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. S ohľadom na to nemôže argumentácia dovolateľa, ktorým nie je minister spravodlivosti, o nevykonaní

navrhnutého dôkazu súdom (o odmietnutí vykonania, ktorého bolo rozhodnuté podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku a rozhodnutie o tom bolo riadne odôvodnené minimálne v rozsudku súdu prvého stupňa alebo v rozhodnutí odvolacieho súdu v zmysle § 168 ods. 1 druhá veta Trestného poriadku) zodpovedať dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Vyššie uvedený záver zodpovedá doterajšej aplikačnej praxi i judikatúre najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho o nemožnosti preskúmania správnosti a úplnosti skutkových zistení súdmi v pôvodnom konaní, s výnimkou prieskumu ich rozhodnutí uvedeným spôsobom, a síce dovolania podaného ministrom spravodlivosti na podklade podnetu oprávnenej osoby podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Pokiaľ neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdmi v pôvodnom konaní dovolací súd nemôže preskúmať v rámci dovolateľom (obvineným alebo generálnym prokurátorom) uplatneného dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, nemožno takéto „skutkové“ preskúmanie rozhodnutí súdov v pôvodnom konaní dosiahnuť (a vo svojej podstate obchádzať) prostredníctvom uplatnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku [a už vôbec nie písm. i)], uplatnením dovolacej námietky spočívajúcej v tom, že v pôvodnom konaní nebol vykonaný konkrétny dôkaz, ktorý však podľa subjektívneho hodnotenia dovolateľa vzhľadom na jeho význam (dôležitosť) vykonaný byť mal. Posúdenie dôležitosti (významu) konkrétneho dôkazu totiž nie je možné bez komplexného vyhodnotenia dôkazného stavu na podklade rozsahu a kvality procesu dokazovania vykonaného súdmi v pôvodnom konaní, ktorého výsledkom je nimi zistený skutkový stav, v konečnom dôsledku odzrkadlený v tzv. skutkovej vete výroku o vine obvineného.

Záver o dôležitosti (významu) takého dôkazu preto logicky nie je možný bez primárneho posúdenia otázky náležite zisteného skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku, ktorý je zase výsledkom procesu hodnotenia dôkazov podľa kritérií upravených v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, z ktorého obsahu je navyše nepochybné, že žiadny dôkaz v trestnom konaní nemožno posudzovať izolovane od iných, v danej veci zabezpečených, resp. vykonaných dôkazov.

Vyššie uvedený záver tak zohľadňuje systematickú prepojenosť jednotlivých dovolacích dôvodov upravených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku, ich vzájomné vzťahy a obsahovú nadväznosť, v posudzovanom prípade medzi dovolacími dôvodmi upravenými v tomto ustanovení pod písmenami c) a i) a na vetu za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku logicky nadväzujúci ako jediný možný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Najvyšší súd sumarizuje.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku,

vo vzťahu k návrhu obvineného na doplnenie dokazovania, môže byť naplnený ak:

a) súd prvého stupňa o návrhu obvineného na doplnenie dokazovania nerozhodol podľa § 273 ods. 3 Trestného poriadku - „ignoroval“ ho a s návrhom

na doplnenie dokazovania sa nevysporiadal ani v odôvodnení svojho rozhodnutia - § 168 ods. 1 Trestného poriadku,

b) ak bol návrh na doplnenie dokazovania predložený až v odvolaní

a odvolací súd sa s týmto návrhom nevysporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia vo veci samej - „mlčal“

a zároveň existujú ďalšie skutočnosti naznačujúce, že celé konanie bolo vedené neobjektívne a zjavne nerešpektovalo pravidlá spravodlivého procesu.

Za takéhoto stavu totižto dochádza k porušeniu práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, čo však nie je tento prípad.

Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia spočíva v troch nasledujúcich a vzájomne sa dopĺňajúcich rovinách:

- a) je korelátom práva účastníka konania prednášať návrhy, argumenty a námietky, aby na tieto dostal od súdu náležitú odpoveď,
- b) predstavuje jednu zo záruk, že „výkon spravodlivosti“ (justice in procedural effect, resp. justice in action) nie je arbitrárny (svojvoľný), nepriehľadný a že rozhodovanie verejnej moci je kontrolované verejnosťou,
- c) vytvára predpoklad pre účinné uplatnenie opravných prostriedkov, ktoré má strana konania k dispozícii.

Napriek nespornému významu vyššie rozvedeného práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia nejde o právo absolútne. Povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie nemožno interpretovať v tom zmysle, že by zahŕňalo podrobnú odpoveď na každý argument strany konania (Van de Hurk v. Holandsko, resp. Ruiz Torija v. Španielsko). Podstatnou práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia je povinnosť súdu vyhodnotiť a v odôvodnení rozhodnutia zareagovať na hlavné námietky účastníka konania (Donadze v. Gruzínsko) a riadne posúdiť tvrdenia, argumenty a dôkazy predložené stranou konania (opätovne vid' napr. Van de Hurk v. Holandsko). Na podklade takéhoto postupu súdu je následne možné kvalifikovaným spôsobom posúdiť, či bolo konanie ako celok spravodlivé. Mlčanie odvolacieho súdu ohľadom zákonnosti odmietnutia vykonania dôkazov navrhnutých obvineným odporuje myšlienke spravodlivého procesu (Krasulya v. Rusko).

Jedným zo základných princípov trestného konania je nutnosť starostlivo a úplne popísať dôkazný postup, ktorý súčasne treba logicky a presvedčivo odôvodniť. Uvedenú požiadavku zakotvil zákonodarca do sústavy nárokov na odôvodnenie rozsudku, a tak isto aj uznesenia, ktoré má povahu rozhodnutia vo veci samej. Preto nie je prípustné, aby odôvodnenie rozhodnutia, ktoré musí rešpektovať vyššie vymedzené kritériá, bolo založené na skutkových zisteniach, ktoré nie sú náležitým spôsobom odôvodnené, resp. primerane vysvetlené. Takéto rozhodnutia (ich odôvodnenie alebo absencia takéhoto odôvodnenia tam, kedy rozhodné skutočnosti v zásade musia byť odôvodnené) nie sú adhézne k určite zistenému skutkovému stavu vyjadrenému v odôvodnení dotknutého rozhodnutia. Za takéhoto procesného stavu ide o rozhodnutia, ktoré nerešpektujú požiadavky Trestného poriadku ako základného procesnoprávneho predpisu upravujúceho trestné konanie. V konečnom dôsledku sa takéto rozhodnutie „posúva“ aj do protiústavnej polohy, a to najmä z hľadiska nároku trestne stíhaného obvineného na spravodlivé posúdenie jeho trestnej veci (ÚS 181/2000 - ČR). Napriek prezumpcii, že súd nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy, platí, že musí o vznesených návrhoch na vykonanie dokazovania rozhodnúť a pokiaľ im nevyhoví, musí vo svojom rozhodnutí vysvetliť, z akých dôvodov navrhnuté dôkazy nevykonal, resp. prečo ich neprevzal ako základ svojich skutkových zistení (ÚS 413/2002 - ČR). Je vecou súdov nižšieho stupňa, ktoré dôkazy a v akej kvantite považujú za dostatočné na preukázanie skutkového stavu.

Zo strany odvolacieho súdu ide preto o otázku právnú, kedy by zistené pochybenie mohlo potenciálne zakladať dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (primerane pozri ITdoV/6/2017). Pre dovolací súd je z pohľadu skúmania dodržania práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku podstatným zistenie, či sa súd prvého stupňa alebo odvolací súd návrhom obvineného na vykonanie dokazovania zaoberali (t. j. či ho zaregistrovali) a súčasne uviedli aspoň stručné dôvody, na podklade ktorých sa takémuto návrhu rozhodli nevyhovieť.

Povinnosťou súdu prvého stupňa i odvolacieho súdu je rešpektovať ústavne garantované právo obvineného na obhajobu, z ktorého vyplýva požiadavka, aby sa konajúce súdy vysporiadali s námietkami odvolateľa, ktorými toto svoje právo realizuje (pre odvolací súd je táto povinnosť zvýraznená prostredníctvom článku 2 ods. 1 dodatkového protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd). Túto povinnosť konajúce súdy porušujú, ak ignorujú námietky odvolateľa voči dôkazom, na ktoré je v odsudzujúcom rozhodnutí poukazované ako na kľúčové pre tvrdené skutkové závery.

Výrok rozhodnutia sám o sebe totiž nestačí na to, aby naplnil požiadavku spravodlivého procesu, pretože z pohľadu obvineného je potrebné, aby bolo zrejmé, akými úvahami sa súd riadil, ako sa vysporiadal s

dôkazmi a ktorá argumentácia bola pre súd presvedčivejšia a tvorí základ jeho rozhodnutia. Preto musí byť daný výrok náležite odôvodnený. Sprostredkovaným výsledkom je následne možnosť obvineného „skontrolovať“, ako sa súd vysporiadal s jeho argumentáciou a dôkazmi, čím získa obraz o výkone spravodlivosti v „jej mene“ (Tatishvili v. Rusko). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia (konkrétne aj vyhláseníu rozhodnutia predchádzajúci procesný postup - tzn. negatívne „stanovisko“ súdu k návrhom na vykonanie dokazovania v zmysle § 272 ods. 3 Trestného poriadku v spojení s § 295 ods. 2 veta prvá Trestného poriadku) sa musí vysporiadať s relevantnými právnymi a skutkovými otázkami ako aj argumentami obvineného, ktoré sú podstatného právneho významu.

Ak ide o náležitý argument významný pre rozhodnutie, odpoveď naň musí byť nielen konkrétna, no navyše aj v zásade špecifická. Nakoľko platí predpoklad, že v zásade každý návrh obvineného je potrebné vnímať čo do významového hľadiska (pre obvineného) zvlášť citlivo, treba dodať, že v konaní vedenom pred profesionálnymi sudcami, obvineného chápanie jeho odsúdenia vychádza predovšetkým z dôvodov uvedených v súdnych rozhodnutiach. V takých prípadoch musia vnútroštátne súdy uviesť dostatočne jasne dôvody, na ktorých sa zakladajú ich rozhodnutia. Odôvodnené rozhodnutia tiež slúžia v dokazovaní stranám, ktoré boli vypočuté, a tým prispievajú k väčšej ochote prijať rozhodnutia o „ich“ strane. Okrem toho je povinnosťou súdu založiť svoje úvahy na objektívnych argumentoch a tiež chrániť právo na obhajobu. Rozsah povinnosti odôvodnenia závisí od povahy rozhodnutia a musí byť stanovený s ohľadom na okolnosti prípadu.

Na splnenie požiadavky na spravodlivý proces, obvinený a samozrejme aj verejnosť musia byť schopní pochopiť verdikt súdu, ktorý bol daný - to je zásadnou poistkou proti svojvôli (Taxquet v. Belgicko). V nadväznosti na to je úlohou súdu, aby sa jasným, právne korektným no najmä zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými právnymi a skutkovými okolnosťami, ktoré tvoria podklad jeho rozhodnutia z hľadiska právneho významu (IV. ÚS 14/07).

Trestný poriadok ustanovuje, že súd je povinný v odôvodnení rozsudku (toto platí aj pre rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré má povahu rozhodnutia vo veci samej) uviesť aj to, o ktoré dôkazy opiera svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa správal pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú, ako sa súd vyrovnal s obhajobou a prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov (§ 168 ods. 1 veta druhá Trestného poriadku).

V prípade, ak súd odmietne vykonať určitý účastníkom navrhnutý dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykonal navrhnuté dôkazy (I. ÚS 350/08). Z čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru nevyplýva povinnosť súdneho orgánu vykonať všetky dôkazy navrhnuté v trestnom konaní (vrátane výsluchu svedkov), avšak odmietnutie žiadosti obvineného o vykonanie ním navrhovaných dôkazov v trestnom konaní musí byť súdom náležite odôvodnené (II. ÚS 258/2012).

Uvedený stav potom v konaní generuje existenciu tzv. opomenutého dôkazu, resp. opomenutých dôkazov.

Podľa doktríny opomenutých dôkazov je opomenutým predovšetkým taký dôkaz, ktorého vykonanie má pre posúdenie otázky viny zásadný význam, avšak vo veci rozhodujúci súd jeho vykonanie bez adekvátneho odôvodnenia odmietne, prípadne jeho vykonanie úplne opomenie bez akéhokoľvek odôvodnenia, čím v konečnom dôsledku dochádza k tomu, že vo vlastných rozhodovacích dôvodoch o ňom vo vzťahu k jeho odmietnutiu absentuje akákoľvek zmienka, alebo zmienka je len okrajová a všeobecná, nezodpovedajúca povahe a závažnosti veci.

Na zistenie toho, či sa o opomenutý dôkaz jedná alebo nie, sa v praxi používa tzv. Perna test (Perna proti Taliansku, č. 48898/99, rozsudok veľkého senátu zo 6. mája 2003, doplnený koncepciou v zmysle Rozsudku Veľkého senátu ESĽP vo veci Murtazalijeva proti Rusku z 18. decembra 2018, č. 36658/05).

Perna test pozostáva z posúdenia troch základných kritérií, a síce :

(a) či bola žiadosť o doplnenie dokazovania dostatočne odôvodnená a či sa týkala podstaty obvinenia,

(b) či bol posúdený význam určitého dôkazu a či v tejto súvislosti boli súdom poskytnuté dostatočné dôvody, prečo dôkaz nebol vykonaný v priebehu súdneho konania a napokon
(c) či toto rozhodnutie nenarušilo celkovú spravodlivosť konania.

Návrh na doplnenie dokazovania musí byť adekvátne a dostatočne odôvodnený, čo je potrebné posudzovať a hodnotiť s ohľadom na konkrétne okolnosti individuálneho prípadu a nie iba v abstraktných súvislostiach (prvé kritérium). Individuálne posúdenie veci musí v sebe implikovať aj druhé kritérium, ktorým je posúdenie relevantnosti navrhovaného dôkazu a poskytnutie dostatočného odôvodnenia súdom. Úvaha súdu, ktorý nevyhovel návrhu na vykonanie určitého dôkazu, musí zodpovedať (čo sa týka rozsahu a podrobnosti poskytnutých dôvodov) argumentom, ktoré uviedla obhajoba. V tejto súvislosti možno hovoriť o priamej úmere, t. j. čím silnejšie argumenty uvádza obhajoba, tým presvedčivejšie by mali byť dôvody súdu na odmietnutie jej návrhu na výsluch svedka/svedkov. Je však súčasne vhodné pripomenúť, že nemožno od súdov vyžadovať, aby dávali podrobnú odpoveď na každý prednesený návrh obhajoby, dôvody by však mali byť kvalitou adekvátne. V zmysle tretieho kritéria tzv. Perna testu je nutné skúmať, či v prípade, ak súd odmietne návrh na výsluch svedka, bola dodržaná spravodlivosť súdneho konania ako celku. V tejto súvislosti je vhodné prízvukovať, že sa tak má diať vo vzťahu k priebehu celého konania a nie na základe izolovaného posúdenia jednej konkrétnej skutočnosti alebo udalosti. Práve posúdenie veci v zmysle posledného tretieho kritéria má za následok, že test bude dostatočne flexibilný a nie príliš formalistický (k tomu pozri nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 177/2021 a I. ÚS 292/2020).

V predmetnej trestnej veci, takýto stav nenastal, pretože odvolací súd sa v súlade s § 168 ods. 1 Trestného poriadku, vo svojom rozsudku náležite a dostatočne vysporiadal s návrhmi obvineného na doplnenie dokazovania. Preto zo strany dovolacieho súdu nemožno zaujať stanovisko, že došlo k porušeniu práva na obhajobu obvineného F. U. zásadným spôsobom (dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku).

V tejto súvislosti možno poukázať na str. 11 odsek druhý rozsudku krajského súdu, ktorý jasným a zrozumiteľným spôsobom uviedol svoje myšlienkové pochody, ktorými sa spravoval pri prijatí záveru ohľadom nevykonania dôkazných návrhov obvineného U.. Krajský súd, uviedol: „Pokiaľ ide o návrh obžalovaného na doplnenie dokazovania o vyšetrovacie spisy v inej trestnej veci, v ktorej je stíhaný pre majetkovú trestnú činnosť, v tejto súvislosti odvolací súd nemal dôvod vyhovieť návrhu obžalovaného na doplnenie dokazovania, nakoľko skutkový stav veci tak, ako bol ustálený okresným súdom, bol dostatočne objasnený všetkými doteraz získanými dôkazmi. Na tomto názore nič nemení ani skutočnosť, že obžalovaný usvedčuje zo spáchania organizovaného zločinu iných páchatel'ov v inom trestnom konaní, pretože údajnú totožnosť organizátorov podvodnej kamiónovej prepravy mal možnosť odhaliť už v pôvodnom konaní (kde však po celý čas popieral, že by mal vedomosť o organizátoroch skutku), a tiež preto, že v trestnej veci, v ktorej vypovedá ako spolupracujúci obvinený ide o odlišné skutky". Odvolací súd okrem toho na podporu vysloveného záveru na ďalších stranách až po str. 15, poskytol obvinenému odpovede na všetky rozhodné otázky, ktoré predostrel v odvolaní. Nemožno prehliadnuť, že s návrhmi obvineného na doplnenie dokazovania sa vysporiadal aj okresný súd - vid' str. 19 jeho rozsudku.

Okresný súd i krajský súd sa zákonne komfortným spôsobom vysporiadali s návrhmi obvineného na doplnenie dokazovania a svoje úvahy v tomto smere náležitým spôsobom odôvodnili. S ohľadom na to dospel najvyšší súd k záveru, že k porušeniu práva obvineného na obhajobu nedošlo, a preto argumentáciu obvineného vo vzťahu k dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku odmietol ako nedôvodnú.

Obvinený síce v dovolaní označil aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ale išlo zjavne len o jeho formálne označenie, pretože k otázke čím mal byť podľa neho naplnený, neposkytol žiadny argument, ktorý by čo i len naznačoval jeho naplnenie. Najvyšší súd tak nemá možnosť reagovať na prípadné vecné a relevantné námietky, pretože nevie v čom dovolateľ vidí jeho naplnenie.

Najvyšší súd na podklade dovolania podaného obvineným F. U.M.Ö. nezistil naplnenie žiadneho z ním označených dôvodov dovolania (ako ani iného dovolacieho dôvodu), a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.